

ט"ז תמוז ה'תשע"ח 29.6.18

מגזין מס' 483

ערב שבת פרשת בלק

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת שמחה סופי ז"ל בת חיים ומתילדה ת.נ.צ.ב.ה

החייך כסניא

תכלית האהבה - עבודה מאהבה

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

אל לו לאדם ליפול ברוחו לנוכח העובדה שרק לעיתים רחוקות זוכים אנו לרגעי השראה והתעלות זכים. כי, כמבואר בחסידות, ההתענגות על מתנות חסד נדירות אלו כלל אינה מטרה לעצמה. אדרבה, לגבינו עצם הבלחת ניצוצות אור אלו בשמי חיינו היא בבחינת הוראה נוספת הנוגעת ישירות לעבודת האדם. תכלית כל הריגושים הרוחניים מבחינתנו אינה אלא הוראה בעבורנו לעשותם אמצעי בלבד - יש להתקין מהם 'כנפיי' שאר רוח שירוממו ויפיחו רוח חיים בעבודתנו שעל גבי קרקע המציאות. וכמבואר בספר התניא שרגעי ההשראה ה'יורדים' עלינו מפעם לפעם מאת ה' לא נועדו אלא לשמש לנו כ'עמודי תאורה' להאיר עבודתנו, שהדירה שאנו בונים לה' בעולם הזה התחתון לא תהא כדירת מרתף אפלולית וטחובה, כי אם דירה מוארת ומאווררת. כלומר, בעולם הזה אין השראות בחינם! כל רגע של התעלות הוא לגבינו בבחינת מעיין מים חיים שאת מימיו מחוייבים אנו להפיץ 'חוצה', על מנת להרטיב ולהמתיק על ידם את יובש קשיי היומיום ומרירות התירגול - להחיות שליחותנו בסדנת החיים...

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב: שיעור חדש ברמת גן בימי שני - פרטים בעמוד הבא.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

תניא

תורת הנפש היהודית

המסע המופלא פנימה

סדנא עיונית ומעשית עם הרב

יאיר כלב

חברים * מוסיקה * נשמה

ביאליק 18 רמת גן	שק"ל	20:30
---------------------	------	-------

לגברים ונשים * כניסה: 35 ש"ח

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ימי 'בין המיצרים'

עשרים ואחד הימים שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב נקראים "ימי בין המצרים". בשבעה עשר בתמוז הובקעה חומת ירושלים ע"י צבא רומי, ובתשעה באב חרב בית המקדש והועלה באש. לפיכך, בימים אלו מציינים בני ישראל את אבלותם על החורבן וממעטים בהם בשמחה.

אלה טיפולים רפואיים שאינם דחופים.

לימוד לימי בין המצרים

נוהגים ללמוד בימים אלה בדברי תורה העוסקים בגאולה ובבניין בית המקדש (כגון הפרקים הנביא יחזקאל מ' - מ"ג, במשנה מסכת מידות ומסכת תמיד והלכות בית הבחירה לרמב"ם בספר "היד החזקה"). בשיחותיו, מדגיש הרבי כי ימים אלה מסוגלים במיוחד ללימוד עניני הגאולה ובנין הבית, כדברי חז"ל במדרש תנחומא אודות מאמר הקב"ה ליחזקאל הנביא: "גדול קריאתה בתורה - כבנינה. לך אמור להם ויתעסקו לקרוא צורת הבית בתורה, ובשכר קריאתה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית".

עוד מעורר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו להוסיף ולהרבות בימים אלה בלימוד התורה ובמתן צדקה כדי לזרז ולקרב הגאולה, ככתוב: **"ציון במשפט (תורה) תיפדה, ושביה בצדקה"**.

כמו כן מראש חודש אב עד תשעה באב קרא הרבי לערוך "סיומים" על מסכתות בש"ס כדי להוסיף בעניני שמחה שעל פי התורה.

ומבטיחה תורתנו, תורת אמת, כי בגאולה האמיתית והשלימה יהפכו ימים אלה לימי ששון ושמחה, ויהי רצון שיהיה זה בקרוב ממש, במהרה בימינו.

הלכות ומנהגים

י"ז בתמוז - יום צום ותענית (השנה נדחה מפני השבת ליום ראשון י"ח תמוז) מפני הצרות שאירעו בו כדי לעורר הלבבות לדרכי התשובה. מיום זה מתחילים ג'

השבועות של ימי 'בין המיצרים' הנמשכים עד ט' באב. מיום זה עד אחר תשעה באב אין נושאים נשים, אבל להשתדך מותר אפילו בתשעה באב עצמו, וסעודת שידוכים בלא ריקודים מותרת עד ראש חודש אב (ולאחר מכן אין לעשות סעודה, אפילו בשבת, אלא להסתפק בכיבוד קל); אין מסתפרים; אין מברכים 'שהחיינו' על פרי או בגד חדש, גם בשבת (אלא אם כן לא ימצא את הפרי החדש לאחר שלושת השבועות); אין מנגנים ניגוני שמחה אבל שירה בפה מותרת. בנוגע להאזנה למוזיקה מוקלטת שלא לשם שמחה ממש, ניתן להקל בדבר עד ראש חודש אב.

'בין המצרים' אינו זמן ראוי לנסיעות וטיולים (לעומת זאת, הרבי מליובאוויטש עודד נסיעה להילולת האר"י ביום ה' באב) וכן לא רצוי לקבוע לימים

טובה פעולה אחת מאלף אנחות

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

אין די בגישה (הילדותית והמתריסה) המורדת במוסכמות ומרסקת את המסיכות בלבד... נדרשת בגרות נפשית. זו המביאה לנטילת אחריות ומתבטאת במחוייבות אישית בפועל.
אין מספיקה תלונת האדם: מה לא... זקוקים למסר האמיתי: מה כן...!!!

The screenshot shows the website www.tanya.com. At the top, there is a navigation menu with links like 'בית', 'אודות', 'תפריט', 'תפוז', 'אודותינו', 'תפוז', 'אודותינו', 'אודותינו', 'אודותינו'. The main content area features a large video player with the title 'הרב איר כלב - ספר התניא בוו...' and a description. Below the video player is a grid of smaller video thumbnails, each with a title and a play button icon. On the right side of the page, there is a QR code and a list of 'תוכנית ארוכה' (Long program) items.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר האשודרג

www.tanya.com

הסיפור השבועי

החלטה ממולחת

מרכבתו של הסוחר חלפה בדהרה בשערי העיר. בתוכה ישב הסוחר, וארשת פניו העידה על עצביו המרוטים. השמש כבר נטתה לשקוע, ואך בנס הצליח להגיע אל העיר לפני כניסת השבת.

בתוך לבו כבר התחרט על הסיכון הנמהר שהסתכן עם היציאה לדרך ביום שישי. כפסע היה בינו ובין הישארות באמצע הדרך בשבת עם סוסו ועגלתו.

הוא שב ממסע עסקים בין שווקים וירידים. קנה ומכר, התמקח והתפשר, עד שהצליח לראות ברכה במעשי ידיו. יגיעתו הגדולה התרכזה עכשיו בצרור גדוש זהובים, שעליו שמר מכל משמר ולא הניח אותו מידו ולו לרגע.

אלא שאז התארכה עליו הדרך, וכשנקפו השעות החליט לשנות את תוואי מסלולו, ולפנות אל העיר הקרובה, קוצמן, ולשבות בה. הלוא לביתו כבר לא יגיע. לפחות יתארח על שולחנם של יהודים יראי שמים מקרב אחיו.

כשזיעה ניגרת ממצחו עצר עוברים ושבים, מן המקדימים שעשו את דרכם לבית הכנסת, והתעניין היכן יוכל להתארח בשבת הקרובה. אלה הפנו אותו אל אחד מחשובי הקהל. ואכן, רגעים אחדים לפני שקיעת החמה ירד הסוחר ממרכבתו, ובאנחת רווחה הכניס את חפציו אל בית מארחו.

האיש ובני ביתו קיבלו את האורח בסבר פנים יפות. הם הנחו אותו לחדרו, השיבו את נפשו במאכל ומשקה, ויודאו שמאומה לא יחסר לו.

דאגה אחת עמדה עכשיו בראש מעייניו של האורח: צרור הכסף הגדול היה מונח כמשקולת בכיסו. לא עמד לפניו זמן רב כדי לחפש מקום סתר הגון, ובהחלטה

חפזה מיהר להטמין את הצרור תחת הכר בחדר שהוקצה לו.

על אף הריחוק מהבית והימצאותו במקום זר, עברה השבת על הסוחר בנעימים. בעל הבית עשה הכול להנעים לו את השהייה בביתו, ופינק אותו במטעמי שבת משובחים. גם בבית הכנסת זכה בכבוד רב. בין הסוחר ובין המארח נקשרה ידידות של ממש, והזמן חלף לו ביעף.

ביום ראשון בבוקר ביקש הסוחר להמשיך במסעו. הוא הודה מקרב לב למארחו על שנהג בו רוחב לב ופתח לפניו את ביתו, ומילא פיו שבחים על מידת החסד שהיא מנת חלקם של בני הבית.

עתה פנה לכר והרים אותו בתנופה כדי ליטול את צרור הכסף שהטמין תחתיו, ואז חשכו עיניו: הכסף איננו! לבו החסיר פעימה. פניו החווירו. רעד תקף אותו.

"הכסף! הכסף!", החל לזעוק בבהלה. "כל כספי נעלם!". למשמע הצעקות הובהל בעל הבית ומצא את האורח לופת את ראשו כאילו אירע לו אסון חלילה.

"אולי מישהו היה בחדרי ולקח את כספי בטעות?", תלה הסוחר מבט של תקווה בבעל הבית.

הלה הניד ראשו בשלילה. "איש לא נכנס לחדרך!", אמר בהחלטיות. "מן הסתם איבדת אותו בדרכך!", הוסיף בנימת השתתפות בצער.

"לא ייתכן!", הזדעק הסוחר. "במו ידי הנחתי את הצרור כאן, מתחת לכר שעליו ישנתי!".

בשלב זה איבד בעל הבית את סבלנותו. "האם אתה חושד בי?!", התרעם, "כפיות טובה שכזאת! וכי זו התודה

בחפץ לב הסיר האיש את השעון מעל ידו, ומסרו לידי הרב. זה יצא מן החדר, כביכול כדי להעביר את השעון לידי הרבנית, אך בפועל מיהר לתיתו בידי משמשו, והורה לו: "גש לביתו של האיש, ואמור לרעייתו כי בעלה ביקש שתמסור לידיך את צרור הכסף של האורת, ולראיה הנה שעונו".

כעבור שעה קלה שב המשמש לבית הדין ובידיו צרור הכסף האבוד. כל אותה שעה ישב בעל הבית עם הרב והם שוחחו על דא ועל הא. המשמש סימן לרב כי המשימה הושלמה, והרב סיים את השיחה, השיב את השעון לבעליו והודה לו בחפץ לב. לאחר מכן פטרו לשלום ושילחו לביתו.

את הכסף החזיר לידי הסוחר המאושר, שיגונו התחלף לשמחה גדולה.

הפרשה העגומה נסתיימה, כאשר הדין נתברר בלי שבעלי הדין התעמתו או אף פגשו זה את זה. הכסף הושב לבעליו, ועם זה כבודו של בעל הבית, שיצר החמדנות גבר עליו והפילו ברשתו, לא הושפל.

(על-פי 'אהל משה', סיוון תשנ"ט)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

שמגיעה לי על שפתחתי לפניך את ביתי והרעפתי עליך מכל טוב, מתוך הכנסת אורחים טהורה!?"

הסוחר חשק את שפתיו במבוכה. אכן, הוא התקשה להעלות על דעתו שמארחו טוב הלב אינו אלא גנב. ועם זה, היה ברור לו כי הניח את הכסף תחת הכר ויד זדונית כלשהי נטלה אותו. מה יעשה?

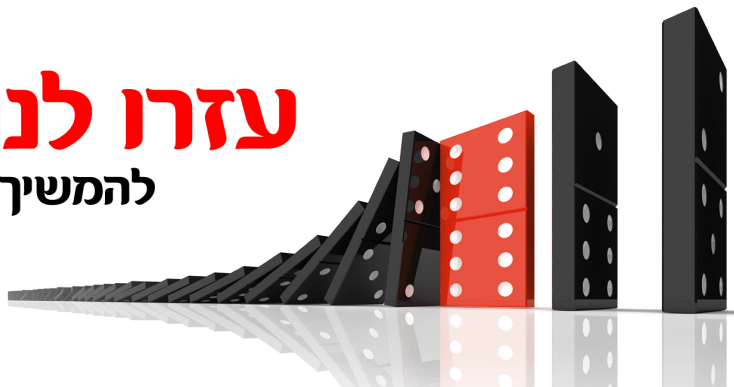
החליט הסוחר לפנות אל רב העיר, רבי ברוך הגר, לימים האדמו"ר בעל 'מקור ברוך' מסערט ויז'ניץ, ולתנות לפניו את צרתו.

הכאב שנמסך בטון דיבורו של הסוחר העיד כי דבריו כנים הם. הצדיק האזין לו בדומייה, ואחר כך התכנס במחשבותיו. כעבור רגעים מספר קרא למשמשו, והורה לו לזמן אליו את המארח.

הלה מיהר להתייצב בבית הרב, והוכנס לחדר אחר, שבו המתין לו המרא דאתרא. הרב החל לשוחח עמו בענייני ציבור, כמבקש לשמוע את דעתו בשאלות העומדות במרכזי חיי הקהילה. האיש חיווה את דעתו והשיחה התמשכה.

בתוך כך פנה הרב אל האיש בבקשה: "האם תוכל להשאיל לי את השעון שברשותך, כדי שרעייתי הרבנית תוכל לחשב נכון את זמן השריית הבשר ומליחתו?".

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת בלק

"ויפתח ה' את פי האתון"

רכוב על אתונו, יוצא בלעם עמם לדרך. נכונותו והתלהבותו לקלל את עם ישראל מכעיסה את ה' ובדרכו מציב האלוקים מלאך ובידו חרב שלופה. למראה המלאך נוטה האתון המבוהלת מן הדרך אל השדה, ובלעם, שאינו מבחין בנוכחותו של המלאך הרוחני, מכה את אתונו להחזירה לדרך. המלאך שב ומתייצב במשעול הכרמים הצר. עתה, כשאין לאתון להיכן לסטות, היא נצמדת אל הקיר מפחד המלאך, ובתוך כך נלחצת רגלו של בלעם, והוא, בחמת זעמו, מוסיף להכותה.

ושוב מתייצב כנגדו המלאך, והפעם במקום צר מאד שאינו מאפשר כל מעבר. עתה, רובצת האתון המפוחדת על מקומה, ובלעם חוזר ומכה בה בכעס רב. אזי, מתחולל פלא: ה' פותח את פי האתון, והיא מתמרמרת כנגדו על היותה מוכה למרות נאמנותה רבת השנים לאדוניה. בכעסו עונה בלעם לאתונו כי היה הורגה לו היתה בידו חרב. והנה, בתוך כך, נפקחות עיני בלעם והאלוקים חושף בפניו את נוכחות המלאך. נפעם ממהר בלעם להשתחוות. המלאך מוכיחו על הכאת האתון שהצילה אותו ממות, באומרו כי הוא, בלעם, חייב מיתה ולא אתונו. מזועזע ומפוחד מבקש בלעם לשוב על עקבותיו אלא שהמלאך פוקד עליו להמשיך עם המשלחת, ומוסיף ומזהירו לבל יעיז לדבר אלא את אשר יאמר לו ה'.

פותח פיו לקלל ונמצא מברך

בצאתו לקבל את פני אורחו להביאו לארצו מואב,

ממלכות מואב ומדין ובלעם הרשע

בלק בן צפור, מלך מואב, עוקב בדריכות ובחרדה אחר מסעות הכיבוש והניצחונות של עם ישראל בדרכו לארץ. לבו מתמלא בחשש כבד כי הנה מתקרב תורו. במצוקתו הוא פונה לעם השכן השנוא עליו, מדין, להצטרף אליו במאבק נגד בני ישראל.

שליחים נכבדים נשלחים מטעם שתי הממלכות אל בלעם בן בעור, הנביא והמכשף, לבקש עצתו בנוגע לאיום הנשקף לו מבני ישראל והאם יאות לקללם.

בשומעו את בקשתם אומר בלעם לשליחים כי עליהם להמתין לתשובתו עד הבוקר, כיון שבמהלך הלילה ישמע את אשר יאמר לו ה' בענין זה.

באותו לילה מתגלה האלוקים אל בלעם ומצוהו "לא תלך עמהם, לא תאור (=תקלל) את העם, כי ברוך הוא". עם בוקר מודיע בלעם לאנשי המשלחת אשר האלוקים אסר עליו לילך עמהם.

בלק בן צפור אינו מוותר ומוסיף ושולח שליחים נכבדים מהראשונים ובפיהם הבטחה כי באם יאות לקלל את בני ישראל יזכה בלעם בעושר רב. בלעם מסביר למשלחת הנכבדה, כי בעד כל הון שבעולם לא יוכל להפר את הציווי העליון. אלא שבכל זאת מציע הוא להם כי גם הפעם ימתינו אצלו עד בוקר, אולי ישתנה משהו בינתיים.

בלילה אומר הקב"ה לבלעם: "לך אתם, ואך את הדבר אשר אדבר אליך אותו תדבר".

והגאולה העתידה, שגם היא מרומזת דוקא בנבואת בלעם: "אראנו ולא עתה, אשורנו ולא קרוב. דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל, ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת...."

עצת בלעם הרשע וגבורת פנחס בן אלעזר

עתה מספרת התורה: "וישב ישראל בשיטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב". משנכשל בלעם בשליחותו, מפצה הוא את בלק ב"עצה טובה". על פי עצתו, בנות מואב תתהוללנה עם בחורי ישראל החונים בגבול ארצן, ובתוך כך יושפעו גם הם לדבוק באליליהן. בלק שומע לעצתו ושולח את בנות מואב ובתוכן בתו לפתות את בחורי ישראל. בחרון אפו, מצוה ה' את משה להוקיע את המתפתים שנכשלו בעבודת האליל 'בעל פעור'. משה מעביר מיד את המסר לשופטי ישראל: "הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור".

לשיא ההידרדרות והחוצפה מגיע דוקא זמרי בן סלוא מנשיאי ישראל הבוועל את כזבי בת צור המדיינית לעיני משה והעם כולו.

במבוכה הכללית שמשתררת בעם, קם לפתע פנחס בן אלעזר (נכדו של אהרן הכהן) ובקנאתו את קנאת ה' נוטל הוא רומח בידו ונכנס אל האהל בעקבות החוטאים. שם דוקר הוא את הישראלי והמדיינית בעיצומו של מעשה חוצפתם.

מעשה גבורתו של פנחס מביא להפסקת המגיפה הקשה שהחלה משתוללת בעם וכבר הפילה חללים רבים, ככתוב "ויהיו המתים במגיפה ארבעה ועשרים אלף".

מתנפצת התקווה הגדולה שתלה בלק בבלעם ומתחלפת בתחושת כעס ואכזבה. בלעם שוב מבהיר לבלק, כי אינו עומד כלל ברשות עצמו, וכי אינו יכול לדבר אלא את אשר יצוה אותו האלוקים. ובכל זאת, בקוותם כי יתרצה האלוקים, מקריבים שניהם בקר וצאן בקריית חוצות. למחרת פוקד בלעם על בלק להכין שבעה מזבחות בבמות הבעל, עליהם יוקרבו שבעה פרים ושבעה אילים. אולם, משאך פותח בלעם את פיו לקלל... והנה נמצא פיו מברך ומהלל את עם ישראל.

בלק מנסה שוב. הוא מביא את נביא האומות למרומי שדה צופים הצופה על מחנה עם ישראל החונה בגבולו. שם מקריבים הם קורבנות פעם נוספת, אלא שגם הפעם אין מועילות כל תחבולותיו ובלעם נמצא שוב מברך. לאחר נסיון שלישי נוסף, ב'ראש הישימון', שגם הוא אינו צולח, מגרש בלק בכעס את בלעם מעל פניו ושולחו מבייש חזרה לביתו.

בין הברכות והעתידות הנשמעות ברוח הנבואה מפיו של בלעם, מוצאים אנו כמה ענינים נעלים ויסודיים המבטאים את מהות העם היהודי: "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב" – נבואה המבטאת את יחודו וסגולתו של עם ישראל מכל העמים; "לא הביט אוון ביעקב ולא ראה עמל בישראל" – ביטוי ליחס של קרבה עצמית ואהבה מיוחדת מצד ה' לכל אחד ואחת מבני ישראל; "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא"; וכן: "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל", וכהנה ברכות רבות נוספות.

ועיקר העיקרים, כמבואר בדברי הרמב"ם בספר 'היד החזקה', הנבואה וההבטחה אודות ביאת מלך המשיח

להפוך את הרע לטוב

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

נחת רוח למעלה

פרשת בלק

עבודת ה' מתחלקת לשני סוגים: עשיית טוב, והפיכת הרע לטוב. לימוד התורה וקיום המצוות – הם עשיית טוב בטהרתו. אך כאשר יהודי נלחם עם הרע, עד שהוא הופך אותו לטוב – זהו סוג שני בעבודת ה', שיש ממנו נחת רוח רבה למעלה.

על יסוד הנאמר במשלי "שם רשעים ירקב", הורו חז"ל, שאל לו לאדם לקרוא לבנו שם של אדם רשע. זאת, כדי שלא להנציח שם של רשע. לאור זאת מתעוררת תמיהה גדולה על פרשתנו, שנקראת על שמו של בלק הרשע.

כזאת היא, למשל, עבודת התשובה, שהופכת זדונות לזכויות ושמרוממת את בעל התשובה לדרגה כה עליונה, שאפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד שם.

אכן, גם פרשת קורח קרויה על שם חוטא, אך אי אפשר כלל להשוות בין קורח היהודי, שבניו חזרו בתשובה (ככתוב: "בני קורח לא מתו"), ושבסופו של דבר אף הוא חזר בתשובה, לבין בלק, שהיה גוי רשע, שונא ישראל "יותר מכל שונאים" (כדברי המדרש). איך ייתכן אפוא שפרשה שלימה בתורה נקראת על שמו של רשע זה?!

לסוג זה של עבודת ה' רומזת התורה כאשר היא קוראת פרשה בתורה על שמו של בלק. בלק של התורה אינו זה הרשע, אלא בלק שנתברר וניתקן, עד שממנו יוצאת מלכות דוד ומלכות המשיח. בלק מסמל אפוא את הפיכת הרע לטוב, עד לשיא הטוב.

אבי המשיח

לא להתעצב

בכך גם טמונה הוראה לכל יהודי: לפעמים, כשיהודי עושה חשבון נפש בדבר מצבו האישי ומוצא שלא התנהג כראוי לבנו יחידו של הקב"ה, עלול הוא להיתפס לעצבות ולייאוש. אומרת לו התורה: אפשר להתגבר על הרע ואפילו להפוך אותו לקדושה, עד לתכלית הקדושה.

בלק מסמל כריתה וניתוק מהקדושה. השם בלק הוא מלשון "בולקה", שמשמעותו כריתה ומוות. ומצד שני, השל"ה אומר, שבלק היה חכם גדול (יותר מבלעם) וידע את שלשלת היחס של מלכות ישראל, "שהוא מלכות בית דוד ומשיח, וידע כי זה העצום יבוא ממנו". ואכן, רות המואבייה, שממנה יצא דוד המלך ושמזרעה יהיה המשיח, היתה מצאצאיו של בלק!

וכך, גם כאשר רואים יהודי שני, שבמבט ראשון הוא נראה כמי שנכרת ונותק חלילה מהקב"ה, צריך לדעת שהכוונה בזה היא, שיתהפך לטוב, עד שיגלה את ניצוץ משיח הקיים בו, ויקרב בכך את ביאת משיח צדקנו והגאולה האמיתית והשלימה.

מתוך כך נראה, שבלק מציין סוג מיוחד של אור הקדושה – קדושה שנובעת מהפיכת הרע לטוב והמר למתוק. בראשיתו היה בלק ניגודה של הקדושה וסימל את הכריתה והניתוק ממנה, אבל בסופו של דבר יצאה דוקא ממנו הקדושה העליונה ביותר – דוד המלך ומשיח צדקנו.

(מתוך הספר "שלחן שבת" chabad.org.il)

על פי 'לקוטי שיחות' כרך כ"ח

חסידות על הפרשה בלק

פרשת בלק שם הפרשה

פרשתנו נקראת על שמו של בלק, לא על שמו של בלעם, שכן בלק היה היועץ והיוזם, והוא הכניס את בלעם לענין. לומר לך, שגם בנתינת עצה בלבד יש להיזהר זהירות רבה.

(שיחת ש"פ בלק תשל"ג)

הגנה מפני השפעה שלילית במסווה מתחסד

וישלח מלאכים אל בלעם בן בער (כב,ה)

נאמר בספרים שבלעם ועמלק שייכים זה לזה. וסימנך: כשכותבים 'בלעם' ומתחתיו כותבים 'עמלק', אזי בצד הימני ייקרא 'בלעם', ובצד השמאלי ייקרא עמלק'.

בל / עם

עמ / לק

שניהם, עמלק ובלעם, רומזים לאדם המחטיא את חברו במעטה של צדקות ויראת שמים. עמלק, שהיה מבני בניו של עשו, טוען הרי כי מיוחס הוא, נכד לאבות הקדושים אברהם ויצחק; ובלעם היה מבני בניו של לבן,

שטען "הבנות בנותי והבנים בני" - גם הוא טוען שיש לו שייכות לבית ישראל.

העצה נגד השפעתו של אדם כזה היא התחזקות באהבת ה' ויראתו. וסימנך - גם בשתי המילים 'אהבה' ו'יראה' ישנה דוגמת אותו רמז שבתבות 'בלעם' ו'עמלק':

יר / אה

אה / בה

(לקוטי שיחות כרך ב עמ' 338)

יש לגלות האוצרות שבכל יהודי מי מנה עפר יעקב (כג,י)

בארץ טמונים אוצרות יקרים ונפלאים (עד היום לא עמדו החוקרים אלא על "אפס קצהו ושמן מינהו" מאוצרות אלו, וישנם אין ספור דברים רבים מגוונים ועצומים שעוד עתידים להתגלות), אך יש צורך בעבודה ויגיעה רבה כדי לגלותם. לכן נמשלו ישראל לעפר, שכן בכל יהודי טמונים אוצרות יקרים של אמונה, אהבה ויראה, אלא שיש לעמול ולהתייגע כדי לגלותם.

(כתר שם טוב (הוספות) סימן מד)

בקרו אותנו באתר
 המחודש www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפוש

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

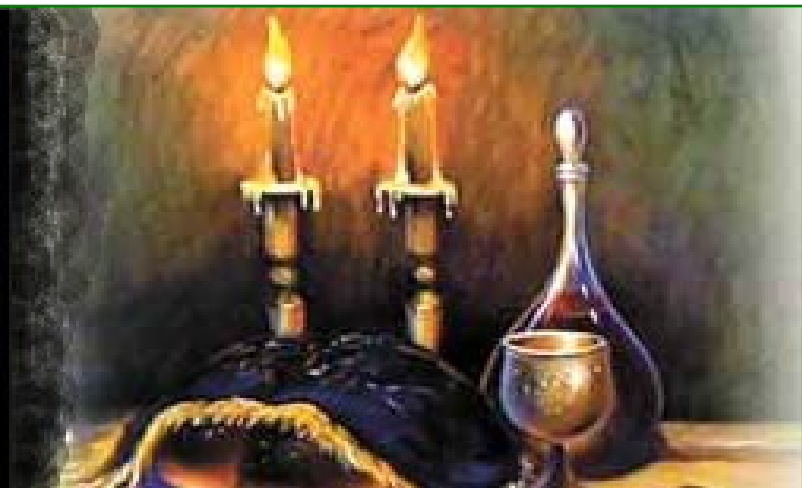
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:31	19:13	י-ם
20:34	19:29	ת"א
20:35	19:22	חיפה
20:32	19:29	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון